

Crimethinc.

UCRAINA

PERSPECTIVE
ANARHISTE
LOCALE

ÎMPOTRIVA INVAZIEI RUSE

Pagini Libere este un colectiv editorial anarhist.

Suntem un colectiv descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic. Scopul nostru este acela de a oferi publicații (cărți, broșuri, fanzine etc.) în limba română și, uneori, în alte limbi, în ideea de a populariza și inspira viziuni și practici alternative la sistemul actual, capitalist și autoritar.

Tradiția libertară a fost întotdeauna una în care pamfletele, tipăriturile clandestine și materialele tipărite rapid și pe ascuns au circulat liber, neîngrădit. Continuând această tradiție, materialele publicate de către Editura Pagini Libere pot fi folosite, adaptate sau modificate de către oricine dorește acest lucru, însă nu cu un scop comercial. Cerem, pe cât posibil, persoanelor care folosesc materialele publicate de noi sau părți din acestea să specifice, într-o formă neintruzivă, sursa de unde au preluat materialele respective.

pagini-libere.ro

facebook.com/editurapaginilibere

instagram.com/paginilibere

editurapaginilibere@protonmail.com

Colectivul Pagini Libere este conștient de impactul ecologic al cărților în format fizic, așa că îți reamintim:

Împarte

Cu cei dragi, din familie sau comunitate, cărțile tale.

Donează

Cărțile de care crezi că nu mai ai nevoie.

Nu arunca

O carte, oricât de deteriorată, nu se aruncă niciodată.

Repară

Fă-ți timp pentru a repara o carte și dă-i șansa ca ea să lumineze mintea altor oameni.

Nu cumpăra ce nu ai nevoie

Nu cumpăra cărți doar de decor.

Cumpără numai ceea ce te interesează cu adevărat.

Colectivul Pagini Libere nu a adoptat o poziție față de diferitele abordări formulate de anarhiștii din Ucraina, care țin de implicarea sau neimplicarea în luptă sau de raportarea la alți actori politici precum armata ucraineană sau NATO. La momentul de față, din poziția de vecinătate în care ne aflăm, considerăm că prioritatea este să colectăm perspectivele locale, să ne documentăm pentru a înțelege mai bine situația și să ne mobilizăm în solidaritate cu refugiații ucraineni care fug din calea războiului.

Războiul din Ucraina: zece lecții din Siria

Sirienii aflați în exil vorbesc despre cum anume experiențele lor pot fi relevante în contextul rezistenței față de invazia rusă¹

În martie 2011, în Siria au izbucnit proteste împotriva dictatorului Bashar al-Assad. Assad a întors întreaga putere a armatei împotriva mișcării revoluționare, care pentru o vreme păruse în stare să-i răstoarne guvernul. Mai apoi a intervenit Vladimir Putin, permițându-i lui Assad să rămână la putere, cu costuri enorme în vieți umane, și garantând puterii ruse un avanpost în regiune. În textul care urmează, un colectiv de sirieni aflați în exil și tovarășii lor vorbesc despre cum experiențele lor din timpul Revoluției Siriene ar putea fi utile eforturilor de a sprijini rezistența în fața invaziei din Ucraina și mișcarea împotriva războiului din Rusia.

Atât de multă atenție a fost acordată Ucrainei și Rusiei în ultima lună, încât este ușor să se piardă din vedere contextul global în care se desfășoară aceste evenimente. Textul care urmează oferă o analiză valoroasă despre imperialism, solidaritate internațională, dar și o înțelegere mai nuanțată a unor lupte complexe și contradictorii.

Zece lecții din Siria

Știm că în vremuri ca acestea poate fi dificil să te poziționezi. Între unanimitatea ideologică a mass-mediei dominante și vocile care redau fără scrupule

1. Traducere de L.P. pentru Pagini Libere. Articolul original - "War in Ukraine: Ten Lessons from Syria: Syrian Exiles on How Their Experience Can Inform Resistance to the Invasion" este disponibil pe: <https://crimethinc.com/2022/03/07/war-in-ukraine-ten-lessons-from-syria-syrian-exiles-on-how-their-experience-can-inform-resistance-to-the-invasion>

propaganda Kremlinului, poate fi greu să știi pe cine să ascuți. Între un NATO cu mâinile pătate și un regim rus execrabil, nu mai știm împotriva cui să luptăm, pe cine să sprijinim.

În calitate de participanți și prieteni ai revoluției siriene, dorim să susținem o a treia opțiune, oferind un punct de vedere bazat pe lecțiile a peste zece ani de revoltă și război în Siria.

Să lămurim un lucru încă de la început: susținem în continuare revolta din Siria în toate dimensiunile sale de revoltă populară, democratică și emancipatoare, în special prin comitetele de coordonare și consiliile locale ale revoluției. În timp ce mulți au uitat aceste lucruri, noi rămânem la ideea că nici atrocitățile și propaganda lui Bashar al-Assad, nici cele ale jihadiștilor nu pot reduce la tăcere această voce.

În cele ce urmează, nu intenționăm să comparăm ceea ce se întâmplă în Siria cu Ucraina. Chiar dacă ambele războaie au început cu o revoluție, și chiar dacă unul dintre agresori este același, situațiile rămân foarte diferite. Mai degrabă, bazându-ne pe ceea ce am învățat din revoluția siriană, iar apoi din războiul care i-a urmat, sperăm să oferim câteva puncte de pornire pentru a-i ajuta pe cei care susțin cu sinceritate principii emancipatoare să-și dea seama cum să ia o poziție.

1. Ascultați vocile celor direct afectați de evenimente.

Mai degrabă decât pe experții în geopolitică, ar trebui să ascultăm vocile celor care au trăit revoluția din 2014 și au trăit războiul; ar trebui să-i ascultăm pe cei care au suferit sub regimul lui Putin în Rusia și în alte locuri timp de douăzeci de ani. Vă invităm să prioritizați vocile oamenilor și organizațiilor care apără principiile democrației directe, feminismului și egalitarismului din acel context. Înțelegerea poziției lor în Ucraina și a cererilor lor față de cei din afară vă va ajuta să ajungeți la o opinie proprie informată.

Adoptarea acestei abordări în legătură cu Siria ar fi promovat – și poate ar fi sprijinit – experimentele impresionante și promițătoare de auto-organizare care au înflorit în toată țara. Mai mult, ascultarea vocilor celor din Ucraina ne

amintește că toate aceste tensiuni au început odată cu revolta Maidan. Oricât de imperfectă sau „impură” ar fi fost aceasta, să nu facem greșeala de a reduce revolta populară ucraineană la un conflict de interese între marile puteri, așa cum au făcut unii în mod intenționat, pentru a eclipsa revoluția siriană.

2: Feriți-vă de explicații geopolitice simplificate.

Este bineînțeles de dorit să înțelegem interesele economice, diplomatice și militare ale marilor puteri. Totuși a te mulțumi cu o schematizare geopolitică abstractă a situației poate duce la o înțelegere abstractă și deconectată de situația din teren. Acest mod de înțelegere tinde să-i ascundă pe protagoniștii obișnuiți ai conflictului, cei care ne seamănă, cei cu care ne putem identifica. Înainte de toate, să nu uităm: ceea ce se va întâmpla este că oamenii vor suferi din cauza alegerilor liderilor care văd lumea ca pe o tablă de șah, ca pe un rezervor de resurse care trebuie jefuit. Acesta este modul în care asupritorii văd lumea. El nu ar trebui să fie niciodată adoptat de popoare, care ar trebui să se concentreze pe construirea de punți între ele, pe găsirea intereselor comune.

Acest lucru nu înseamnă că ar trebui să neglijăm strategia, ci înseamnă să facem strategii în funcție de condițiile puse de noi, la o scară la care noi putem să acționăm – nu să dezbatem dacă să mutăm divizii de tancuri sau dacă importurile de gaze trebuie reduse. Mai multe pe aceasta temă se găsesc în propunerile noastre concrete de la sfârșitul articolului.

3: Nu acceptați nicio distincție între refugiații „buni” și cei „răi”.

„Să fim clari: deși nu a fost ideală, primirea refugiaților sirieni în Europa a fost adesea mai bună decât, de exemplu, cea a refugiaților din Africa Subsahariană. Imaginile cu refugiații de culoare întorși la granița dintre Ucraina și Polonia și comentariile din mass-media care privilegiau sosirea refugiaților ucraineni „de înaltă calitate”, față de „sirienii barbari”, sunt dovada unui rasism european din ce în ce mai dezinhibat. Susținem primirea necondiționată a ucrainenilor care fug de ororile războiului, dar refuzăm orice ierarhie între refugiați.

4. Fiți sceptici în privința mass-mediei corporatiste.

Cu toate că, la fel ca în cazul Siriei, mass-media pretinde că îmbrățișează o agendă umanistă și progresistă, majoritatea instituțiilor media tind să se limiteze la portretizarea ucrainenilor din țară și a celor refugiați ca victime, într-un mod care-i depolitizează. Acestora li se va oferi posibilitatea de a vorbi doar despre cazuri individuale, despre cei care fug, frica de bombe etc. Acest lucru îi împiedică pe privitori să-i înțeleagă pe ucraineni ca pe niște actori politici cu drepturi depline, capabili să-și exprime opiniile sau să facă analize politice cu privire la situația din țara lor. Mai mult, astfel de instituții media tind să promoveze o poziție grosolan pro-occidentală, fără nuanțe, profunzime istorică, fără să chestioneze interesele guvernelor occidentale, prezentate ca apărătoare ale binelui și libertății și ca reprezentantele unei democrații liberale idealizate.

5. Nu descrieți țările occidentale ca fiind „axa binelui”.

Chiar dacă nu invadează direct Ucraina, să nu fim naivi în privința NATO și a țărilor occidentale. Trebuie să refuzăm să le prezentăm drept apărătorii „lumii libere”. Amintiți-vă că Occidentul și-a construit puterea pe colonialism, imperialism, opresiune și jefuirea bogăției a sute de popoare din întreaga lume; și că toate aceste procese continuă și astăzi.

Vorbind doar despre secolul XXI, nu uităm dezastrele provocate de invaziile din Irak și Afganistan. Mai recent, în timpul revoluțiilor arabe din 2011, în loc să susțină curente democratice și progresiste, Occidentul a fost preocupat mai ales de menținerea dominației și a intereselor sale economice. În același timp, continuă să vândă arme și să mențină relații privilegiate cu dictaturile arabe și monarhiile din Golf. Prin intervenția sa din Libia, Franța a adăugat la toate acestea minciuna rușinoasă a unui război din motive economice deghizat în efort de sprijinire a luptei pentru democrație.

Pe lângă acest rol internațional, situația din aceste țări continuă să se deterioreze pe măsură ce autoritarismul, supravegherea, inegalitatea și, mai ales, rasișmul continuă să se intensifice.

Dacă credem în prezent că regimul lui Putin reprezintă o amenințare mai mare la adresa autodeterminării popoarelor, nu e pentru că țările occidentale ar fi devenit brusc „binevoitoare”, ci pentru că puterile occidentale nu mai au atâtea mijloace pentru a-și menține dominația și hegemonia. Rămânem însă circumspecți și în legătură cu această ipoteză, pentru că, dacă Putin este învins de țările occidentale, asta nu va face decât să le sporească puterea.

Prin urmare, îi sfătuim pe ucraineni să nu se bazeze pe „comunitatea internațională” sau pe Organizația Națiunilor Unite, care, la fel ca în cazul Siriei, sunt evident duplicitate și încearcă să-i amăgească pe oameni să creadă în himere.

6. Luptați împotriva tuturor imperialismelor!

„Campismul” (notă: de la „camp”, adică „tabără”) este termenul pe care îl folosim pentru a descrie o doctrină dintr-o altă epocă. În timpul Războiului Rece, adepții acestei dogme susțineau că cel mai important lucru era sprijinirea cu orice preț a URSS împotriva statelor capitaliste și imperialiste. Această doctrină persistă și azi în rândurile acelei părți a stângii radicale care sprijină Rusia lui Putin în invadarea Ucrainei sau care relativizează acest război. Așa cum au făcut în Siria, aceștia pretind că regimul rus sau cel sirian ar întruchipa lupta împotriva imperialismului occidental și atlantist [adică pro-NATO]. Din nefericire, acest antiimperialism maniheist, care este pur abstract, refuză să identifice imperialismul cu altcineva decât cu Occidentul.

Trebuie totuși să recunoaștem și ceea ce au făcut și fac de ani de zile regimurile din Rusia, China sau Iran. Acestea și-au extins dominația politică și economică în anumite regiuni prin deposedarea populațiilor locale de autodeterminare. Lăsați câmpiștii să folosească orice cuvânt le place pentru a descrie acest lucru, dacă termenul „imperialism” li se pare inadecvat. Noi nu vom accepta însă niciodată vreo scuză, în numele preciziei pseudo-teoretice, pentru exercitarea violenței și dominației asupra altor popoare.

Și mai grav, genul acesta de poziționare face ca această „stângă” să reproducă propaganda acestor regimuri, până la a nega fățiș atrocități bine documentate.

Revolta de la Maidan o descriu ca pe o „lovitură de stat”, negând în același timp crimele de război comise de armata rusă în Siria. Această stângă a ajuns chiar să nege utilizarea gazului sarin de către regimul Assad în Siria, folosindu-se de neîncrederea, adeseori de înțeles, în mass-media, pentru a răspândi aceste minciuni.

Este o atitudine condamnabilă și iresponsabilă, având în vedere că ascensiunea teoriilor conspirației nu favorizează niciodată o poziție emancipatoare, ci mai degrabă dreapta extremă și rasismul. În cazul războiului din Ucraina, acești anti-imperialiști lipsiți de judecată, dintre care unii pretind totuși că sunt anti-fasciști, devin aliații de conjunctură ai unei mari părți a extremei drepte.

Înflăcărată de fanteziile supremațiste și de visurile unei cruciade împotriva Islamului, extrema dreaptă le-a luat deja apărarea lui Putin și regimului sirian pentru presupusele lor acțiuni împotriva jihadismului, fără să înțeleagă vreodată responsabilitatea pe care a avut-o regimul Assad pentru ascensiunea jehadiștilor în Siria.

7: Nu atribuiți responsabilitate egală Ucrainei și Rusiei.

Identitatea atacatorului din Ucraina este cunoscută de toată lumea. Dacă ofensiva lui Putin este în vreun fel un răspuns la presiunea din partea NATO, ea este într-o mai mare măsură continuarea unei ofensive imperialiste și contra-revoluționare. După ce a invadat Crimeea, după ce a ajutat la zdrobirea revolteilor din Siria (2015-2022), Belarus (2020) și Kazahstan (2022), Vladimir Putin nu mai tolerează climatul de protest – întruchipat de răsturnarea președintelui pro-rus în revolta Maidan — din țările aflate sub influența sa. El dorește să zdrobească orice dorință de emancipare care i-ar putea slăbi puterea.

Nici în Siria nu există dubii cu privire la cine poartă responsabilitatea directă a războiului. Regimul sirian al lui Bashar al-Assad, prin ordinele date poliției să împuște, să închidă și să tortureze manifestații încă din primele zile de protest, a ales unilateral să declanșeze un război împotriva populației. Ne-am dori ca cei care apără libertatea și egalitatea să fie unanimi în a lua poziție împotriva unor astfel de dictatori care duc războaie împotriva populației. Ne-ar fi plăcut dacă asta s-ar fi întâmplat și când a fost vorba de Siria.

Înțelegem și ne alăturăm apelului de a pune capăt războiului, însă insistăm că acest lucru trebuie făcut fără a lăsa vreo ambiguitate în privința identității agresorului. Nici în Ucraina, nici în Siria și nici în altă parte a lumii, oamenii obișnuiți nu pot fi acuzați că au luat armele pentru a încerca să-și apere propriile vieți și pe cele ale familiilor lor.

În general, îi sfătuim pe cei care nu știu ce este o dictatură (chiar dacă țările occidentale devin în mod fățiș mai autoritare), sau ce înseamnă să fii bombardat, să se abțină de la a le spune ucrainenilor – așa cum le-a fost deja transmis sirienilor sau celor din Hong Kong – să nu ceară ajutor Occidentului sau să nu-și dorească democrația liberală ori reprezentativă ca un minim al sistemului politic. Mulți dintre acești oameni sunt conștienți deja de imperfecțiunile acestor sisteme politice, dar prioritatea lor nu este să mențină o poziție politică ireproșabilă, ci mai degrabă să supraviețuiască bombardamentelor de a doua zi, sau să nu ajungă să trăiască într-o țară în care un cuvânt spus la neatenție îți poate aduce douăzeci de ani de închisoare. A insista asupra acestui tip de discurs purist arată hotărârea de a-ți impune analiza teoretică într-un context din care nu faci parte. Acest lucru indică o veritabilă deconectare față de situația din teren și o poziție privilegiată, tipic occidentală.

În loc de asta, să ascultăm cuvintele tovarășilor ucraineni care au spus, făcând referință la Mihail Bakunin: „Credem cu tărie că cea mai imperfectă republică este de o mie de ori mai bună decât cea mai luminată monarhie”.

8. Înțelegeți că societatea ucraineană, la fel ca cea din Siria sau Franța, este traversată de diferite curente.

Suntem familiari cu metoda prin care un conducător identifică o amenințare gravă pentru a-i băga în sperieți pe eventualii săi susținători. Aici intră retorica despre „terorismul islamist”, folosită de Bashar al-Assad încă din primele zile ale revoluției din Siria; iar acum „nazismul” și „ultra-naționalismul” pe care Putin și aliații săi le-au fluturat pentru a justifica invadarea Ucrainei.

Dacă, pe de o parte, înțelegem că această propagandă este în mod voit exagerată și că nu trebuie s-o legitimăm, pe de altă parte, experiența noastră din Siria

ne încurajează să nu subestimăm curente de reacționare din cadrul mișcărilor populare.

În Ucraina, naționaliștii ucraineni, inclusiv fasciștii, au jucat un rol important în protestele din Maidan și în războiul împotriva Rusiei care a urmat. Mai mult, asemenea batalionului Azov, aceștia au profitat de pe urma acestei experiențe devenind o parte legitimă a armatei Ucrainei. Cu toate acestea, asta nu înseamnă că majoritatea societății ucrainene ar fi ultra-naționalistă sau fascistă. Extrema dreaptă a obținut doar 4% din voturi la ultimele alegeri, iar președintele ucrainean, evreu și vorbitor de rusă, a fost ales de 73%.

În revolta din Siria, jihadiștii au fost la început niște actori marginali, însă pe parcurs au căpătat o mai mare pondere, în mare parte datorită sprijinului extern, ceea ce le-a permis să se impună militar în defavoarea mișcării civile și a celor mai progresiști participanți. Peste tot, extrema dreaptă amenință dezvoltarea democrațiilor și a revoluțiilor sociale. Fără îndoială, acesta este și cazul Franței în prezent. În Franța, aceeași extremă dreaptă a încercat să se impună în timpul mișcării Vestelor Galbene. Dacă a fost înfrântă atunci, a fost înfrântă datorită prezenței unor forțe egalitare și a determinării activiștilor anti-autoritari și antifasciști, nu datorită experților care dau din gură.

Luați în considerare că apărarea rezistenței populare (atât în Ucraina, cât și în Rusia) împotriva invaziei ruse nu echivalează cu a fi naiv în privința regimului politic care a apărut în urma Maidanului. Nu se poate spune că îndepărtarea lui Ianukovici de la putere ar fi avut ca urmare o extindere reală a democrației directe ori dezvoltarea unei societăți egalitare, așa cum ne-am dori pentru Siria, Rusia, Franța și peste tot în lume.

Folosind o expresie care ne e bine cunoscută, unii activiști ucraineni au numit situația post-Maidan o „revoluție furată”. Pe lângă faptul că forțelor ultra-naționaliste li s-a oferit un loc important, regimul ucrainean a fost reconstituit de oligarhi și alții preocupați de apărarea propriilor interese economice și politice și de extinderea modelului capitalist și neoliberal al inegalității. De asemenea, deși cunoștințele noastre pe acest subiect rămân limitate, ne este greu

să credem că regimul ucrainean nu are nicio responsabilitate în exacerbarea tensiunilor cu regiunile separatiste din Donbas.

În Siria, revoluționarii implicați pe teren au tot dreptul să critice aspru alegerile opoziției politice, localizată la Istanbul. Regretăm în continuare alegerea acestora de a nu ține cont de revendicările legitime ale unor minorități precum kurzii.

Regimuri neoliberale și elemente fasciste se găsesc în toate democrațiile occidentale. În timp ce dușmanii emancipării nu ar trebui subestimați, aceștia nu sunt un motiv pentru a nu susține rezistența populară față de o invazie. Dimpotrivă, așa cum ne-am fi dorit să fi făcut alții în timpul revoluției siriene, vă cerem să susțineți cele mai progresiste curente auto-organizate din cadrul apărării.

9. Sprijiniți rezistența populară din Ucraina și Rusia.

După cum au demonstrat revoluțiile arabe, mișcarea Vestelor Galbene și Maidanul, revoltele secolului XXI nu vor fi „pure” ideologic. Deși înțelegem că este mai confortabil și mai stimulant să ne identificăm cu actori puternici (și victorioși), nu trebuie să ne trădăm principiile fundamentale. Invităm stânga radicală să-și scoată vechii ochelari conceptuali pentru a-și confrunța pozițiile teoretice cu realitatea. Aceste poziții trebuie ajustate în funcție de realitate, nu invers.

Tocmai din aceste motive, facem apel ca oamenii să prioritizeze susținerea inițiativelor „de la firul ierbii” din Ucraina, acele inițiative de autoapărare și autoorganizare care în prezent înfloresc. Se poate să descoperiți că, adesea, oamenii care se auto-organizează pot, de fapt, să apere concepții radicale despre democrație și justiție socială, chiar dacă nu se autointitulează „de stânga” sau „progresiști”.

De asemenea, după cum au arătat și mulți activiști ruși, credem că o revoltă populară în Rusia ar putea ajuta la încheierea războiului, la fel ca în 1905 ori 1917. Când luăm în considerare amploarea represiunii din Rusia de la începutul

războiului — peste zece mii de manifestații arestați, cenzura mass-mediei, blocarea rețelelor sociale și poate în curând a internetului — este imposibil să nu sperăm că o revoluție ar putea duce la căderea regimului. Acest lucru ar pune capăt, odată pentru totdeauna, crimelor lui Putin din Rusia, Ucraina, Siria și din alte părți.

La fel a fost și în Siria unde, în urma internaționalizării conflictului, departe de a avea resentimente față de popoarele din Iran, Rusia sau Liban, revoltele acestora ne-ar putea face să credem din nou în posibilitatea ca Bashar al-Assad să plece de la putere.

De asemenea, vrem să vedem transformări radicale și extinderi radicale ale democrației, justiției și egalității în Statele Unite, Franța și în oricare altă țară care își bazează puterea pe opresiunea altor popoare sau a unei părți a propriei populații.

10. Construți un nou internaționalism de jos în sus.

Deși ne opunem categoric tuturor imperialismelor și tuturor formelor moderne de fascism, credem că nu ne putem limita doar la poziții antiimperialiste sau antifasciste. Chiar dacă ajută la explicarea multor contexte, această poziționare exclusivă riscă și să limiteze lupta revoluționară la o viziune negativă, reducând-o la acțiuni de reacție, la o rezistență permanentă, fără perspectiva unui drum înainte.

Credem că rămâne esențial să formulăm o propunere pozitivă și constructivă, așa cum e internaționalismul. Asta înseamnă conectarea revoltelor și a luptelor pentru egalitate din întreaga lume.

Există și o a treia opțiune, pe lângă NATO și Putin: internaționalismul construit de jos în sus. Astăzi, internaționalismul revoluționar trebuie să facă apel la oamenii de pretutindeni să susțină rezistența populară din Ucraina, în aceeași măsură în care ar trebui să-i cheme să sprijine consiliile locale siriene, comitetele de rezistență din Sudan, consiliile teritoriale din Chile, „sensurile giratorii”² ale Vestelor Galbene, și Intifada palestiniană.

2. Mișcarea Vestelor Galbene a început ca un protest față de mărirea tarifelor la combustibil, protestatarii ocupând, de regulă, sensurile giratorii de pe drumurile naționale, autostrăzile și din orașele franceze.

Desigur, trăim în umbra unui internaționalism muncitoresc – susținut de state, partide, sindicate și alte organizații cu anvergură – care a reușit să aibă greutate în conflictele internaționale din Spania, în 1936 și, mai târziu, în Vietnam și Palestina, în anii ‘60 și ‘70.

Astăzi, peste tot în lume – din Siria până în Franța, din Ucraina până în Statele Unite – ne lipsesc forțe emancipatoare de amploare, care să aibă la dispoziție o bază materială substanțială. În timp ce sperăm ca noi organizații revoluționare, pornite de la inițiative de auto-organizare locală, să apară, așa cum pare să se întâmple în Chile, susținem un internaționalism care sprijină revoltele populare și care este primitor cu toate persoanele refugiate. În acest scop pregătim terenul pentru întoarcerea reală la internaționalism, care, sperăm, va reprezenta într-o bună zi o alternativă, o cale diferită de modelele democrațiilor capitaliste occidentale, ori ale autoritarismului capitalist, fie el rus sau chinez.

O astfel de perspectivă despre ceea ce făceam ar fi ajutat cu siguranță ca revoluția din Siria să-și păstreze o culoare democratică și egalitară. Cine știe, ar fi putut chiar să contribuie la obținerea victoriei. Suntem, prin urmare, internaționaliști nu doar ca o poziție care ține de principiile etice, ci și ca o consecință a strategiei revoluționare. Susținem așadar nevoia de a crea legături și alianțe între forțele auto-organizate care luptă pentru emanciparea tuturor, fără deosebire.

Acesta este ceea ce numim internaționalism de jos în sus, internaționalismul popoarelor.

Poziții propuse cu privire la invazia rusă a Ucrainei

- Exprimați-vă sprijinul pentru rezistența populară ucraineană împotriva invaziei ruse.
- Prioritizați susținerea grupurilor auto-organizate, cu poziționări emancipatoare, din Ucraina, prin oferirea de ajutor umanitar și prin răspândirea pozițiilor lor.
- Sprijiniți forțele progresiste anti-război și anti-regim din Rusia și faceți-le cunoscute poziționările.

- Găzduiți exilații ucraineni, organizați evenimente și creați o infrastructură pentru ca vocile lor să fie auzite.
- Combateți orice discurs pro-Putin, în special pe cel care vine din rândurile stângii. Războiul din Ucraina oferă o oportunitate crucială de a pune definitiv capăt campismului și masculinității toxice.
- Combateți prin argumente ideologice discursul pro-NATO.
- Nu acceptați să-i sprijiniți pe cei (din Ucraina, dar și din alte părți) care susțin politici ultra-naționaliste, xenofobe și rasiste.
- Criticați și manifestați o neîncredere permanentă față de acțiunile NATO din Ucraina și din alte părți.
- Mențineți presiunea asupra guvernelor prin demonstrații, acțiuni directe, bannere, forumuri, petiții și alte mijloace, pentru a pune în aplicare cerințele actorilor auto-organizați din teren.

Din păcate, nu este mult, dar este tot ceea ce putem oferi, atâta timp cât nu există nicio forță autonomă, aici sau altundeva, care să lupte pentru egalitate și emancipare și care să fie capabilă să ofere sprijin economic, politic sau militar.

Sperăm din tot sufletul că, de această dată, aceste poziționări vor câștiga. Dacă se va întâmpla asta, vom fi profund fericiți, dar nu vom uita niciodată că acest lucru a fost departe de a se întâmpla în cazul Siriei; iar asta a costat-o scump.

—Cantina siriană din Montreuil și echipa Les Peuples Veulent

Anexă: Referitor la Drapelul Revoluției Siriene

Deși este adevărat că steagul asociat revoluției siriene este purtat și de milițiile care au trădat revoluția prin alierea cu guvernul turc în timpul ocupării de către acesta a nordului Siriei și a altor teritorii, pentru autorx acestui text, acest simbol — care poate fi văzut în fotografiile de la Kafranbel — încă reprezintă revolta din 2011. Era steagul Siriei când aceasta și-a declarat independența față de Franța. În schimb, steagul „oficial” actual (cu două stele) simbolizează dominația partidului Baath și o nouă colonizare a Siriei de către familia al-Assad.

Război și anarhiști: perspective anti-autoritare din Ucraina¹

Am decis să prezentăm acest articol compus de persoane anarhiste din Ucraina, cu scopul de a oferi un context în privința felului în care unii dintre participanții în mișcările sociale de acolo văd evenimentele dificile care s-au desfășurat în ultimii 9 ani. Credem că este important ca oamenii de pretutindeni să se confrunte cu evenimentele pe care le descriu mai jos și întrebările pe care consecințele lor le impun. Acest text e nevoie să fie citit în contextul celorlalte perspective pe care le-am publicat din Ucraina și Rusia.

Acest text a fost compus împreună de mai multe persoane active în grupuri anti-autoritare din Ucraina. Nu reprezentăm o singură organizație, dar ne-am reunit pentru a scrie acest text și a ne pregăti de un posibil război.

Pe lângă noi, textul a fost editat de mai mult de zece persoane, inclusiv participanți la evenimentele descrise în text, jurnaliști care au verificat exactitatea afirmațiilor noastre și persoane anarhiste din Rusia, Belarus și Europa. Am primit multe corecturi și lămuriri pentru a scrie un text cât mai obiectiv posibil.

1. Textul original a fost publicat în limba engleză pe <https://crimethinc.com/2022/02/15/war-and-anarchists-anti-authoritarian-perspectives-in-ukraine>

Traducere în limba română de Iris Horomnea, pentru Pagini Libere

Dacă izbucnește războiul, nu știm dacă mișcarea anti-autoritară va supraviețui, dar vom încerca să facem acest lucru posibil. Între timp, acest text este o încercare de a lăsa în mediul online experiența pe care am acumulat-o.

În acest moment, lumea discută activ despre un posibil război între Rusia și Ucraina. Trebuie să clarificăm că războiul dintre Rusia și Ucraina a început încă din 2014.

Dar mai întâi contextul.

Protestele Maidan din Kiev

În 2013, în Ucraina a început proteste în masă, declanșate de Berkut (forțele speciale ale poliției), când au bătut studenți protestatari nemulțumiți de refuzul președintelui de atunci, Viktor Ianukovici, de a semna acordul de asociere cu Uniunea Europeană. Această agresiune a funcționat ca un apel la acțiune pentru multe sectoare ale societății. Devenise clar pentru toată lumea că Ianukovici întrecuse limita. Protestele au dus în cele din urmă la fuga președintelui.

În Ucraina, aceste evenimente sunt numite „Revoluția demnității”. Guvernul rus îl prezintă ca pe o lovitură de stat nazistă, un proiect al Departamentului de Stat al SUA și așa mai departe. Protestatarii înșiși erau o mulțime pestriță: activiști de extremă dreaptă cu simbolurile lor, lideri liberali care vorbeau despre valorile europene și integrarea europeană, ucrainenii de rând care au ieșit împotriva guvernului, câțiva stângiști. În timp ce sentimentele anti-oligarhice erau dominante în rândul protestatarilor, oligarhilor cărora nu le-a plăcut de Ianukovici au finanțat protestul pentru că acesta, împreună cu apropiații săi, au încercat să monopolizeze marile afaceri în timpul mandatului său. Adică, pentru alți oligarhi, protestul a reprezentat o șansă de a-și salva afacerile. De asemenea, mulți reprezentanți ai întreprinderilor mici și mijlocii au participat la protest, deoarece oamenii lui Ianukovici nu le-au permis să lucreze liber, cerându-le bani. Oamenii de rând au fost nemulțumiți de nivelul ridicat de corupție și de conduita arbitrară a poliției. Naționaliștii care s-au opus lui Ianukovici pe motiv că este un politician pro-rus s-au reafirmat semnificativ. Expatriații

bieloruși și ruși s-au alăturat protestelor, percependu-l pe Ianukovici drept un prieten al dictatorilor bieloruși și ruși, Alexandru Lukașenko și Vladimir Putin.

Dacă ați văzut videoclipuri de la mitingul de la Maidan, poate ați observat că gradul de violență a fost ridicat; protestatarii nu au avut unde să se retragă, așa că au fost nevoiți să lupte până la capăt. Berkut a înfășurat cuie în jurul grenadelor care, după explozie, au lăsat răni multiple, lovind oamenii în ochi; de aceea au fost foarte mulți răniți. În etapele finale ale conflictului, forțele de securitate au folosit arme militare, ucigând 106 protestatari.

Ca răspuns, protestatarii au produs grenade și explozibili DIY și au adus arme de foc la Maidan. Fabricarea cocktail-urilor Molotov ducea cu gândul la mici divizii.

În protestele de la Maidan din 2014, autoritățile au folosit mercenari (titușki), le-au dat arme, i-au coordonat și au încercat să-i folosească ca forță loială organizată.

Au fost lupte cu ei care au implicat bâte, ciocane și cuțite.

Spre deosebire de opinia conform căreia Maidanul a fost o „manipulare de către UE și NATO”, susținătorii integrării europene au cerut un protest pașnic, considerându-i, în derâdere, pe protestatarii militanți drept marionete. UE și Statele Unite au criticat ocuparea clădirilor guvernamentale. Într-adevăr, forțele și organizațiile „pro-occidentale” au participat la protest, dar nu au controlat tot protest. Diferite forțe politice, inclusiv extrema dreaptă, au intervenit activ în mișcare și au încercat să-i dicteze agenda. S-au mobilizat rapid și au devenit o forță organizatorică datorită faptului că au creat primele detașamente de luptă și i-au invitat pe toți să li se alăture, antrenându-i și direcționându-i.

Cu toate acestea, niciuna dintre forțe nu a fost absolut dominantă. Tendința principală a fost una de mobilizare protestatară spontană îndreptată împotriva regimului corupt și nepopular al lui Ianukovici. Poate că Maidanul poate fi clasificat drept una dintre multele „revoluții furate”. Sacrificiile și eforturile a zeci de mii de oameni au fost uzurpate de o mână de politicieni care și-au clădit drumul spre putere și control asupra economiei.

Rolul anarhiștilor în protestele din 2014

În ciuda faptului că anarhiștii din Ucraina au o istorie lungă, în timpul conducerii lui Stalin, toți cei care aveau legătură cu anarhiștii în orice fel au fost reprimați, iar mișcarea s-a stins și, în consecință, transferul de experiență revoluționară a încetat. Mișcarea a început să-și revină în anii 1980 datorită eforturilor istoricilor, iar în anii 2000 a primit un mare imbold datorită dezvoltării subculturilor și antifascismului. Dar, în 2014, mișcarea nu era încă pregătită pentru provocări istorice serioase.

Înainte de începerea protestelor, anarhiștii erau activiști individuali sau împărțiți în grupuri mici. Puțini susțineau că mișcarea ar fi trebuit să fie organizată și revoluționară. Dintre organizațiile bine cunoscute care se pregăteau pentru astfel de evenimente, a existat Confederația Revoluționară a Anarho-Sindicaliștilor Mahno (RCAS din Mahno), însă la începutul revoltelor aceasta s-a dizolvat, deoarece participanții nu au putut elabora o strategie pentru noua situație.

Evenimentele din Maidan au fost ca o situație în care forțele speciale pătrund în casa ta și trebuie să acționezi decisiv, doar că arsenalul tău este format doar din versuri punk, veganism, cărți vechi de 100 de ani și, în cel mai bun caz, experiență de participare la antifascismul stradal și conflictele sociale locale. În consecință, a existat multă confuzie, deoarece oamenii încercau să înțeleagă ce se întâmplă.

La momentul respectiv, nu era posibil să se formuleze o viziune unitară asupra situației. Prezența extremei drepte în stradă i-a descurajat pe mulți anarhiști să susțină protestele, deoarece aceștia nu doreau să stea alături de naziști de aceeași parte a baricadelor. Acest lucru a adus multe controverse în mișcare; unii i-au acuzat pe cei care au decis până la urmă să se alătore protestelor considerate fasciste.

Anarhiștii care au participat la proteste au fost nemulțumiți de brutalitatea poliției, de Ianukovici și de poziția sa pro-rusă. Cu toate acestea, nu au putut avea un impact semnificativ asupra protestelor, ei fiind, în esență, o minoritate/un grup marginal/o categorie marginală.

În cele din urmă, anarhiștii au participat la revoluția de la Maidan individual și în grupuri mici, în principal în inițiative voluntare/non-militante. După un timp, au decis să coopereze și să facă propria „sută” (un grup de luptă de 60-100 de oameni). Însă, în timpul înregistrării detașamentului (o procedură obligatorie pe Maidan), anarhiștii depășiți numeric au fost dispersați de participanții înarmați de extremă dreaptă.

Anarhiștii au rămas, dar nu au mai încercat să creeze grupuri organizate mari.

Printre cei uciși pe Maidan s-a numărat și anarhistul Serghei Kemski, care, în mod ironic, a fost considerat Erou post-mortem al Ucrainei. A fost împușcat de un lunetist în timpul fazei aprinse a confruntării cu forțele de securitate. În timpul protestelor, Serghei a înaintat protestatarilor un apel intitulat „Auzi, Maidan?”, în care a conturat posibile modalități de dezvoltare a revoluției, punând accent pe aspectele democrației directe și transformării sociale. Textul este disponibil în limba engleză [aici](#).²

Începutul războiului: anexarea Crimeei

Conflictul armat cu Rusia a început în urmă cu opt ani, în noaptea de 26 spre 27 februarie 2014, când clădirea Parlamentului Crimeei și Consiliul de Miniștri au fost ocupate de **oameni necunoscuți înarmați**.³ Au folosit arme, uniforme și echipamente rusești, însă nu aveau simbolurile armatei ruse. Putin nu a recunoscut inițial participarea armatei ruse la această operațiune, deși ulterior a făcut-o personal în filmul documentar de propagandă „**Crimeea: Calea către patrie**”.⁴

Aici trebuie să înțelegem că, în timpul lui Ianukovici, armata ucraineană era într-o stare foarte proastă. Știind că în Crimeea se aflau armată regulată rusă de 220.000 de soldați, guvernul provizoriu al Ucrainei nu a îndrăznit să o înfrunte.

2 <http://theanarchistlibrary.org/library/serhiy-kemsky-do-you-hear-maidan>

3 [https://en.wikipedia.org/wiki/Little_green_men_\(Russo-Ukrainian_War\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Little_green_men_(Russo-Ukrainian_War))

4 <https://smotrim.ru/video/1188898>

După ocupare, mulți locuitori s-au confruntat cu represiuni care continuă până și astăzi. Tovarășii noștri sunt și ei printre cei reprimăți. Putem trece în revistă pe scurt unele dintre cele mai importante cazuri. Anarhistul Alexander Kolcenko a fost arestat împreună cu activistul pro-democratic Oleg Sențov și transferat în Rusia pe 16 mai 2014; cinci ani mai târziu, au fost eliberați în urma unui schimb de prizonieri. Anarhistul Alexei Șestakovici a fost torturat, sufocat cu o pungă de plastic pe cap, bătut și amenințat cu represalii; totuși, a reușit să scape. Anarhistul Evgenii Karakașev a fost arestat în 2018 pentru o postare pe Vkontakte (o rețea de socializare); este în continuare în arest.

Dezinformare

Au avut loc mitinguri pro-ruse în orașele vorbitoare de limbă rusă din apropierea graniței cu Rusia. Participanții se temeau de NATO, de naționaliștii radicali și de represiunea care viza etnicii ruși. După prăbușirea URSS-ului, multe familii din Ucraina, Rusia și Belarus păstraseră legăturile de familie, însă evenimentele din Maidan au provocat o scindare puternică în relațiile personale. Cei care se aflau în afara Kievului și se uitau la televiziunea rusă erau convinși că Kievul fusese capturat de o juntă nazistă și că acolo au loc epurări ale populației vorbitoare de limbă rusă.

Rusia a lansat o campanie de propagandă folosind următorul mesaj: „pedepșitorii”, adică naziștii, vin de la Kiev la Donețk, vor să distrugă populația rusă (deși Kievul este un oraș ce folosește predominant și limba rusă). În declarațiile lor de dezinformare, propagandiștii au folosit fotografii ale extremei drepte și au răspândit tot felul de știri false. În timpul ostilităților, a apărut una dintre cele mai notorii minciuni: așa-numita crucificare a unui **băiețel de trei ani**,⁵ care ar fi fost atașat de un tanc și târât de-a lungul drumului. În Rusia această știre a fost transmisă pe canalele federale principale și a devenit virală pe internet.

În 2014, în opinia noastră, dezinformarea a jucat un rol esențial în generarea conflictului armat: unii locuitori din Donețk și Lugansk s-au speriat că vor fi uciși, așa că s-au înarmat și au chemat trupele lui Putin.

5. https://en.wikipedia.org/wiki/Crucified_Boy

Conflict armat în estul Ucrainei

„Trăgaciul războiului a fost apăsat”, a declarat **cu propriile sale cuvinte**⁶ Igor Gîrkin, colonel al FSB (agenția de securitate de stat, succesori ai KGB) al Federației Ruse.

Gîrkin, un susținător al imperialismului rus, a decis să radicalizeze protestele pro-ruse. A trecut granița cu un grup înarmat de ruși și, pe 12 aprilie 2014, a pus mâna pe clădirea Ministerului de Interne din Slaviansk pentru a intra în posesia armelor. Forțele de securitate pro-ruse au început să se alătore lui Gîrkin. Când au apărut primele informații despre grupurile înarmate ale lui Gîrkin, Ucraina a anunțat începerea unei operațiuni antiteroriste.

O parte a societății ucrainene, hotărâtă să protejeze suveranitatea națională și realizând că armata avea o capacitate slabă, a organizat o mare mișcare de voluntari. Cei care erau oarecum competenți în operațiuni militare au devenit instructori sau au format batalioane de voluntari. Unii oameni s-au alăturat armatei obișnuite și batalioanelor voluntare ca susținători umanitari. Au strâns fonduri pentru arme, alimente, muniții, combustibil, transport, închirieri de mașini civile și altele asemenea. Adesea, participanții la batalioanele de voluntari erau înarmați și echipați mai bine decât soldații armatei statului. Aceste detașamente au demonstrat un nivel semnificativ de solidaritate și autoorganizare și au înlocuit, de fapt, funcțiile de apărare teritorială ale statului, permițând armatei (care era slab echipată la acea vreme) să reziste cu succes inamicului.

Teritoriile controlate de forțele pro-ruse au început să se micșoreze rapid. Apoi a intervenit armata de stat rusă.

Putem evidenția trei puncte cronologice cheie:

1. Armata ucraineană și-a dat seama că din Rusia veneau arme, voluntari și specialiști militari. Prin urmare, pe 12 iulie 2014, aceasta au început o operațiune la granița dintre Ucraina și Rusia. Cu toate acestea, în timpul marșului

6. <https://novayagazeta.ru/news/2014/11/20/108018-strelkov-spuskovoy-kryuchok-voyny-nazhal-ya>

militar, armata ucraineană a fost atacată de artileria rusă și operațiunea a eșuat. Forțele armate au suferit pierderi mari.

2. Armata ucraineană a încercat să ocupe regiunea Donețk. În timp ce înaintau, au fost înconjurați de trupe de stat ruse lângă Ilovaisk. Au fost capturați și oameni pe care îi cunoaștem, care făceau parte dintr-unul dintre batalioanele de voluntari. Au fost martori direcți la atacurile armatei ruse. După trei luni, au reușit să se întoarcă în urma unui schimb de prizonieri de război.

3. Armata ucraineană controla orașul Debaltseve, unde se afla un mare nod feroviar. Acest lucru a perturbat circulația drumul care leagă direct Donețk și Lugansk. În ajunul negocierilor dintre Poroșenko (președintele Ucrainei la acea vreme) și Putin, care ar fi trebuit să înceapă o încetare a focului pe termen lung, pozițiile ucrainene au fost atacate de unități care aveau sprijinul trupelor ruse. Armata ucraineană a fost din nou înconjurată și a suferit pierderi grele.

Deocamdată (vorbind în februarie 2022), părțile au convenit asupra unei încetări a focului și a unui ordin condiționat de „pace și liniște”, care este menținut, deși există încălcări consistente. Mulți oameni mor în fiecare lună.

Rusia neagă prezența în regiune a trupelor ruse și furnizarea de arme către teritoriile necontrolate de autoritățile ucrainene. **Soldații ruși**⁷ care au fost capturați susțin că fuseseră mobilizați pentru un exercițiu militar și, abia când au ajuns la destinație, și-au dat seama că se aflau, de fapt, în plin război în Ucraina. Înainte de a trece granița, au îndepărtat simbolurile armatei ruse, așa cum au făcut-o colegii lor în Crimeea. În Rusia, jurnaliștii au găsit cimitire **ale soldaților căzuți**,⁸ însă informațiile despre moartea lor sunt necunoscute: epitaful de pe pietrele funerare indică doar **data morții lor – anul 2014**.⁹

7. <https://www.bbc.com/news/world-europe-28949582>

8. <https://glasnostgone.org/2020/10/07/mass-graves-russias-dead-soldiers-in-ukraine-or-russias-victims/>

9. <https://www.bbc.com/russian/features-53598627>

Suștinătorii republicilor nerecunoscute

Baza ideologică a oponenților Maidanului a fost și ea diversă. Principalele idei unificatoare au fost nemulțumirea față de violența împotriva poliției și opoziția față de revoltele din Kiev. Oamenii care au fost crescuți cu narațiuni culturale, filme și muzică rusești, se temeau de distrugerea limbii ruse. Suștinătorii URSS și admiratorii victoriei acesteia în al Doilea Război Mondial credeau că Ucraina ar trebui să fie aliniată cu Rusia și erau nemulțumiți de ascensiunea naționaliștilor radicali. Adepții Imperiului Rus au perceput protestele Maidan ca pe o amenințare la adresa spațiului rusesc. Ideile acestor aliați ar putea fi ilustrate cu această fotografie care arată steaguri ale URSS, Imperiului Rus și panglica Sf. Gheorghe ca simbol al victoriei în cel de-al Doilea Război Mondial. I-am putea prezenta drept conservatori autoritari, susținători ai vechii ordini.

Partea pro-rusă era formată din polițiști, antreprenori, politicieni și militari care simpatizau cu Rusia, cetățeni obișnuiți speriați de știrile false, diverși indivizi de extremă dreaptă, inclusiv patrioți ruși și diferite tipuri de monarhiști, imperialiști pro-ruși, grupul operativ „Rusich”, grupul PMC [companie militară privată] „Wagner”, inclusiv celebrul neonazist Alexei Milchakov și recent răposatul Egor Prosvirnin, fondatorul proiectului șovinist naționalist de mass-media rusesc „Sputnik și Pogrom”, pe lângă mulți alții. Au fost și stângiști autoritari, care celebrează URSS-ul și victoria sa în al Doilea Război Mondial.

Ascensiunea extremei drepte în Ucraina

După cum am arătat, dreapta a reușit să câștige simpatie în timpul Maidanului prin organizarea de unități de luptă și fiind pregătită să înfrunte fizic Berkutul. Faptul că s-au înarmat le-a permis să-și mențină independența și să-i facă pe alții să ia seama la ei. În ciuda faptului că au folosit deschis simboluri fasciste, cum ar fi svastici, cârlige de lup, cruci celtice și sigle SS, a fost dificil să fie discreditați, deoarece nevoia de a lupta împotriva forțelor guvernului Ianukovici i-a determinat pe mulți ucraineni să aleagă cooperarea cu ei.

După Maidan, dreapta a suprimat activ mitingurile forțelor pro-ruse.

La începutul operațiunilor militare, au început să formeze batalioane de voluntari. Unul dintre cele mai faimoase este batalionul „Azov”. La început, era format din 70 de luptători; acum este un regiment de 800 de oameni cu propriile vehicule blindate, artilerie, companie de tancuri și un proiect separat, în conformitate cu standardele NATO, școala de sergenți. Batalionul Azov este una dintre cele mai eficiente unități de luptă din armata ucraineană. Au existat și alte formațiuni militare fasciste, cum ar fi Unitatea de Voluntari ucraineni „Sectorul de dreapta” și Organizația Naționaliștilor Ucraineni, dar sunt mai puțin cunoscute.

În consecință, dreapta ucraineană și-a făcut o reputație proastă în presa rusă. Dar mulți din Ucraina au considerat că ceea ce era privit cu ostilitate în Rusia, era un simbol al luptei din Ucraina. De exemplu, numele naționalistului Stepan Bandera, care este considerat un colaborator nazist în Rusia, a fost folosit activ de protestatari ca o formă de batjocură. Unii se numeau **iuideo-bandereni**,¹⁰ ca să trolleze susținătorii teoriilor conspirației evreiești/masonice.

Cu timpul, trollingul a scăpat de sub control. Dreapta purta deschis simboluri naziste; susținătorii obișnuiți ai Maidanului au susținut că sunt ei înșiși bandereni care mănâncă bebeluși ruși și au făcut meme despre asta. Extrema dreaptă și-a făcut loc în mainstream: au fost invitați să participe la emisiuni de televiziune și alte platforme media corporative, unde au fost prezentați ca patrioți și naționaliști. Susținătorii liberali ai Maidanului le-au luat partea, crezând că naziștii sunt o farsă inventată de presa rusă. Din 2014 până în 2016, oricine era pregătit să lupte a fost primit cu brațele deschise, fie că era azist, anarhist, lider al unei grupări criminale organizate, sau politician care nu și-a îndeplinit niciuna din promisiuni.

Ascensiunea extremei drepte se datorează faptului că a fost mai bine organizată în situații critice și a putut sugera altor rebeli metode eficiente de luptă. Anarhiștii au oferit ceva similar în **Belarus**,¹¹ unde au reușit să câștige și simpatia

10. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Жидобандерівці>

11. <https://crimethinc.com/2021/06/30/belarus-when-we-rise-a-critical-analysis-of-the-2020-revolt-against-the-dictatorship>

publicului, dar nu la o scară atât de semnificativă precum extrema dreaptă în Ucraina.

Până în 2017, după ce a început încetarea focului și a scăzut nevoia de luptători radicali, SBU (Serviciul de Securitate al Ucrainei) și guvernul de stat au cooptat mișcarea de dreapta, închizând sau neutralizând pe oricine avea o perspectivă „antisistem” sau independentă asupra modului de dezvoltare a mișcării, inclusiv Oleksandr Muziciko, Oleg Muzhciil, Iaroslav Babici și alții.

Astăzi încă este o mișcare mare, dar popularitatea lor este la un nivel comparabil scăzut, iar liderii lor sunt afiliați serviciului de securitate, poliției și politicienilor; nu reprezintă o forță politică cu adevărat independentă. Discuțiile despre problema extremei drepte devin din ce în ce mai frecvente în tabăra democratică, unde oamenii dezvoltă o înțelegere a simbolurilor și organizațiilor cu care au de-a face, mai degrabă decât să respingă în tăcere îngrijorările.

Activitatea anarhiștilor și antifasciștilor în timpul războiului

Odată cu izbucnirea operațiunilor militare, a apărut o divizare între cei care sunt pro ucraineni și cei care susțin așa-numitul DNR/LNR („Republica Populară Donețk” și „Republica Populară Lugansk”).

A existat un sentiment larg răspândit de „spuneți nu războiului” în scena punk în primele luni de război, dar nu a durat mult. Să analizăm taberele pro-ucrainene și pro-ruse.

Pro-ucraineni

Din cauza lipsei unei organizări de masă, primii voluntari anarhiști și antifasciști au mers la război individual, medici militari și voluntari.

Au încercat să-și formeze propria unitate, dar din cauza lipsei de cunoștințe și resurse, această încercare a eșuat. Unii s-au alăturat chiar batalionului Azov și OUN (Organizația Naționaliștilor Ucraineni). Motivele erau banale: s-au

alăturat celor mai accesibile trupe. În consecință, unii s-au convertit la politica de dreapta.¹²

Cei care nu au luat parte la bătălii au strâns fonduri pentru recuperarea persoanelor rănite în Est și pentru construirea unui **buncăr într-o grădiniță** situată lângă linia frontului. A existat și un squat numit „Autonomie” în Harkov, un centru social și cultural anarhist; în acel moment, s-au concentrat asupra ajutorării refugiaților. Au oferit locuințe și o piață permanentă **cu adevărat liberă**, consultându-se cu noii veniți, îndrumându-i pe aceștia către resurse și desfășurând activități educaționale. În plus, centrul devenise un loc pentru discuții teoretice. Din păcate, în 2018, proiectul a încetat să mai existe.

Toate aceste acțiuni au fost inițiative individuale ale anumitor persoane și grupuri. Ele nu s-au întâmpat în cadrul unei singure strategii unitare.

Unul dintre cele mai semnificative fenomene ale acelei perioade a fost o altă organizație naționalistă radicală, „Autonomni Opir” (rezistența autonomă). Au început să se încline către stânga în 2012; până în 2014, se îndreptaseră atât de mult către stânga, încât membrii individuali se autodefineau ei înșiși ca „anarhiști”. Ei și-au încadrat naționalismul ca pe o luptă pentru „libertate” și o contrabalansare a naționalismul rus, folosindu-se de mișcarea zapatistă și de kurzi ca modele. În comparație cu celelalte proiecte din societatea ucraineană, ei au fost priviți ca cei mai apropiați aliați, așa că unii anarhiști au cooperat cu ei, în timp ce alții au criticat această cooperare și organizația în sine. De asemenea, membrii AO au participat activ la batalioane de voluntari și au încercat să dezvolte ideea de „anti-imperialism” în rândul armatei. De asemenea, au apărat dreptul femeilor de a participa la război; membre feminine ale AO au participat la operațiunile de luptă. AO a asistat centrele de instruire în pregătirea luptătorilor și a medicilor, s-a oferit

12. [Nota redacției: Deși nu cunoaștem detaliile acestor evenimente - și este dificil să le confirmăm în timp ce autorii se află în mijlocul unui război pe scară largă - este evident că orice presupus antifascist sau „anarhist” care s-a alăturat unei miliții organizate de fasciști nu a fost niciodată cu adevărat anarhist. Păstrăm acest paragraf așa cum a ajuns la noi, deoarece credem că este important să fim critici și să centrăm vocile oamenilor în mijlocul evenimentelor. Puteți citi mai multe din gândurile noastre despre asta **aici**].

voluntar pentru armată și a organizat centrul social „Citadela” din Lvov, unde erau cazați refugiați.

Pro-ruși

Imperialismul rus modern se bazează pe percepția că Rusia este succesorul URSS – nu datorită sistemul său politic, ci pe baze teritoriale. Regimul Putin vede victoria sovietică în al Doilea Război Mondial nu ca pe o victorie ideologică asupra nazismului, ci drept o victorie asupra Europei, demonstrând puterea Rusiei. În Rusia și în țările pe care le controlează aceasta, populația are mai puțin acces la informații, așa că mașina de propagandă a lui Putin nu se deranjează să creeze un concept politic complex. Narațiunea este în esență următoarea: SUA și Europa se temeau de o URSS puternică, Rusia este succesorul URSS și întregul teritoriu al fostei URSS este rus; tancurile rusești au intrat în Berlin, ceea ce înseamnă că „O putem face din nou.” și vom arăta NATO-ului cine este cel mai puternic; motivul pentru care Europa „decade” este pentru că toți homosexualii și imigranții sunt scăpați de sub control acolo.

Fundamentul ideologic care menține o poziție pro-rusă în rândul stângii a fost moștenirea URSS și victoria sa în al Doilea Război Mondial. Întrucât Rusia susține că guvernul de la Kiev a fost capturat de naziști și juntă, oponenții Maidanului s-au descris drept luptători împotriva fascismului și a juntei de la Kiev. Acest branding a indus simpatie în rândul stângii autoritare – de exemplu, în Ucraina, inclusiv în organizația „Borotba”. În timpul celor mai semnificative evenimente din 2014, ei au luat mai întâi o poziție loialistă și apoi o poziție pro-rusă. La Odesa, pe 2 mai 2014, câțiva dintre activiștii lor au fost uciși în timpul revoltelor stradale. Câțiva membri au participat și la luptele din regiunile Donețk și Lugansk, iar unii dintre ei au murit acolo.

„Borotba” și-au descris motivația ca dorința de a lupta împotriva fascismului. Ei au îndemnat stânga europeană să fie solidară cu „Republica Populară Donețk” și „Republica Populară Lugansk”. După ce e-mailul lui Vladislav

Surkov (strategul politic al lui Putin) a fost spart, a fost dezvăluit că membrii lui Borotba au primit finanțare și au fost **supervizați de oamenii lui Surkov**.¹³

Comuniștii autoritari ai Rusiei au îmbrățișat republicile separatiste din motive similare.

Prezența susținătorilor de extremă dreaptă în Maidan i-a motivat și pe antifasciștii apolitici să susțină „DNR” și „LNR”. Din nou, unii dintre ei au participat la luptele din regiunile Donețk și Lugansk, iar unii dintre ei au murit acolo.

Printre antifasciștii ucraineni, au existat antifasciști „apolitici”, oameni afiliați subcultural care aveau o atitudine negativă față de fascism „pentru că bunicii noștri au luptat împotriva lui”. Înțelegerea lor asupra fascismului era abstractă: ei înșiși erau adesea incoerenți din punct de vedere politic, sexiști, homofobi, patrioți ai Rusiei și altele asemenea.

Ideea de a susține așa-zisele republici a câștigat un sprijin larg în rândul stângii europene. Cei mai notabili dintre susținătorii acestora au fost trupa rock italiană „Banda Bassotti” și partidul german Die Linke. Pe lângă strângerea de fonduri, Banda Bassotti a făcut un turneu în „Novorossia”. Fiind în Parlamentul European, Die Linke a susținut narațiunea pro-rusă în toate felurile posibile și a organizat **videoconferințe cu militanți pro-ruși**¹⁴ mergând în Crimeea și în republicile nerecunoscute. Membrii mai tineri ai Die Linke, precum și cei Fundația Rosa Luxemburg (fundația de partid Die Linke), susțin că această poziție nu este împărtășită de toți membrii, dar este răspândită de cei mai proeminenți membri ai partidului, cum ar fi Sahra Wagenknecht și **Sevim Dağdelen**.¹⁵

Poziția pro-rusă nu a câștigat popularitate în rândul anarhiștilor. Dintre declarațiile individuale, cea mai vizibilă a fost poziția lui Jeff Monson, un luptător de arte marțiale mixte din SUA care are tatuaje cu simboluri anarhiste. Anterior se considera anarhist, dar în Rusia lucrează deschis pentru partidul la guvernare Rusia Unită și servește ca deputat în Duma.

13. <https://medium.com/@bidin/>

боротьба-и-сурков-документальные-подтверждения-сотрудничества-d4e1cafce7b6

14. <https://www.jungewelt.de/blogs/rlk-2016/302211>

15. <https://www.linksfraktion.de/presse/pressemitteilungen/detail/nato-erweiterung-stoppen/>

Pentru a rezuma tabăra de „stânga” pro-rusă, vedem munca serviciilor speciale ruse și consecințele incapacității ideologice. După ocuparea Crimeei, angajații FSB-ului rus s-au apropiat de antifasciști și anarhiști locali în conversații, oferindu-le permisiunea să-și continue activitățile, dar sugerând că ar trebui să includă de acum înainte ideea că Crimeea ar trebui să facă parte din Rusia în agitația lor. În Ucraina, există mici grupuri de propagandă și activiste care se poziționează ca antifasciste în timp ce exprimă o poziție pro-rusă la bază; mulți îi suspectează că lucrează pentru Rusia. Influența lor este minimă în Ucraina, dar membrii lor sunt folosiți pe post de „goarne” de propagandiștii pro-ruși.

Există, de asemenea, oferte de „cooperare” din partea ambasadei Rusiei și a membrilor pro ruși ai parlamentului precum Ilia Kiva. Ei încearcă să mizeze pe atitudinea negativă față de naziști precum batalionul Azov și se oferă să plătească oamenii pentru a-și schimba poziția. Momentan, doar Rita Bondar a recunoscut deschis că a primit bani în acest fel. Obișnuia să scrie pentru platforme mass-media de stânga și anarhiste, dar, din cauza nevoii de bani, a scris sub pseudonim pentru platformele media afiliate propagandistului rus Dmitri Kiselev.

În Rusia însăși, asistăm la eliminarea mișcării anarhiste și la ascensiunea comuniștilor autoritari care îi înlătură pe anarhiști din subcultura antifascistă. Unul dintre cele mai grăitoare momente recente este organizarea **unui turneu antifascist în 2021 în memoria „soldatului sovietic”**.¹⁶

Există o amenințare de război cu Rusia la scară largă? O poziție anarhistă

În urmă cu aproximativ zece ani, ideea unui război la scară largă în Europa ar fi părut o nebunie, din moment ce statele europene seculare din secolul 21 încearcă să-și edifice „umanismul” și să-și mascheze crimele. Când se angajează în operațiuni militare o fac undeva departe de Europa. Dar când vine vorba de Rusia, am asistat la ocuparea Crimeei și la referendumuri false ulterioare, la

16. <https://kzhome.info/crone/vIJ9mKGqhYeXnI0/znam-pobedy-turnir-mma-imeni-n-i-podvojskogo-g-roslavl-2021>

războiul din Donbas și la prăbușirea avionului **MH17**¹⁷. Ucraina se confruntă în mod constant cu atacuri cibernetice și amenințări cu bombă, nu numai în clădirile statului, ci și în interiorul școlilor și grădinițelor.

În Belarus, în 2020, Lukașenko s-a declarat cu tupeu câștigătorul alegerilor, cu un rezultat de 80% din voturi. **Revolta din Belarus**¹⁸ a dus chiar la o grevă a **propagandiștilor**¹⁹ din Belarus. Dar după aterizarea avioanelor rusești FSB, situația s-a schimbat dramatic și guvernul bielorus a reușit să suprime violent protestele.

Un scenariu similar a avut loc în **Kazahstan**,²⁰ dar acolo, armatele de stat din Rusia, Belarus, Armenia și Kîrgîzstan au fost aduse pentru a ajuta regimul să înăbușe revolta ca parte a cooperării CSTO (Organizația Tratatului de Securitate Colectivă).

Serviciile speciale rusești au atras refugiații din Siria în Belarus pentru a crea un conflict la granița cu Uniunea Europeană. A fost descoperit și un grup al FSB-ului rus care a fost implicat în asasinat politic folosind arme chimice — deja cunoscutul „noviciok”. Pe lângă Skripals și Navalnîi, aceștia au ucis și alte personalități politice din Rusia. Regimul lui Putin răspunde tuturor acuzațiilor spunând „Nu suntem noi, mințiți cu toții”. Între timp, **Putin însuși a scris un articol**²¹ în urmă cu jumătate de an în care afirma că rușii și ucrainenii sunt o singură națiune și ar trebui să fie împreună. Vladislav Surkov (un strateg politic care fundamentează politica de stat rusă, legată de guvernele marionetă din așa-numitele DNR și LNR) a publicat un articol în care declara că „**imperiul trebuie să se extindă, altfel va pieri**”.²² În Rusia, Belarus și Kazahstan, în ultimii doi ani, mișcarea de protest a fost suprimată cu brutalitate, iar mass-media

17. <https://www.bbc.com/news/world-europe-28357880>

18. <https://crimethinc.com/2021/06/30/>

belarus-when-we-rise-a-critical-analysis-of-the-2020-revolt-against-the-dictatorship

19. https://m.youtube.com/watch?v=tAI_LAQAZio

20. <https://crimethinc.com/2022/01/12/kazakhstan-after-the-uprising-analysis-from-from-russian-anarchists-eyewitness-accounts-from-anarchists-in-almaty>

21. <http://kremlin.ru/events/president/news/66181>

22. <https://actualcomment.ru/bezlyudnaya-demokratiya-i-drugie-politicheskie-chude-sa-2121-goda-2110111125.html>

independentă și de opoziție sunt distruse. Vă recomandăm să citiți mai multe despre activitățile Rusiei **aici**.²³

Luând toate acestea în considerare, probabilitatea unui război la scară largă este mare – și ceva mai mare în acest an decât anul trecut. Chiar și cei mai pricepuți analiști au șanse mici să poată prezice exact când va începe. Poate că o revoluție în Rusia ar atenua tensiunea în regiune; totuși, așa cum am scris mai sus, mișcarea de protest de acolo a fost înăbușită.

Anarhiștii din Ucraina, Belarus și Rusia susțin în mare parte independența Ucrainei în mod direct sau implicit. Asta pentru că, cu toată isteria națională, corupția și un număr mare de naziști, în comparație cu Rusia și țările controlate de aceasta, Ucraina arată ca o insulă a libertății. Această țară manifestă astfel de „fenomene unice” în regiunea post-sovietică prin aspecte precum înlocuirea președintelui, un parlament care are o putere mai mult decât nominală și dreptul la adunare pașnică; în unele cazuri, în contextul unei atenții sporite din partea societății, instanțele de judecată funcționează uneori chiar conform protocolului. A spune că acest lucru este de preferat situației din Rusia nu e ceva nou. După cum scria Bakunin: **„Suntem ferm convingși că cea mai imperfectă republică este de o mie de ori mai bună decât cea mai iluminată monarhie”**.²⁴

Există multe probleme în interiorul Ucrainei, dar aceste probleme au o șansă mai mare să fie rezolvate fără intervenția Rusiei.

Merită să lupti cu trupele rusești în cazul unei invazii? Credem că răspunsul este da. Opțiunile pe care anarhiștii ucraineni le iau în considerare în prezent includ alăturarea la forțele armate ale Ucrainei, angajarea în apărarea teritorială, partizanatul și voluntariatul.

Ucraina este acum în fruntea luptei împotriva imperialismului rus. Rusia are planuri pe termen lung de a distruge democrația în Europa. Știm că până acum a fost acordată puțină atenție acestui pericol în Europa. Dar, dacă urmăriți declarațiile politicienilor de rang înalt, ale organizațiilor de extremă dreaptă

23. <https://www.bellingcat.com/>

24. <https://www.marxists.org/reference/archive/bakunin/works/various/reasons-of-state.htm>

și ale comuniștilor autoritari de-a lungul timpului, veți observa că există deja o mare rețea de spionaj în Europa. De exemplu, unor oficiali de rang înalt li se acordă un post într-o companie petrolieră rusă, după ce părăsesc mandatul (Gerhard Schröder, François Fillon).

Considerăm că sloganurile „Spune nu războiului” sau „Războiul imperiilor” sunt ineficiente și populiste. Mișcarea anarhistă nu are nicio influență asupra procesului, așa că astfel de declarații nu schimbă absolut nimic.

Poziția noastră se bazează pe faptul că nu vrem să fugim, nu vrem să fim ostacici și nu vrem să fim uciși fără luptă. Poți să te uiți la Afganistan ca să înțelegi ce înseamnă „Nu războiului”: când talibanii avansează, oamenii fug în masă, mor în haosul de pe aeroporturi, iar cei care rămân sunt epurați. Asta descrie ceea ce se întâmplă și în Crimeea și vă puteți imagina ce se va întâmpla după invadarea altor regiuni ale Ucrainei de către Rusia.

În ceea ce privește atitudinea față de NATO, autorii acestui text sunt împărțiți între două puncte de vedere. Unii dintre noi avem o abordare pozitivă față de această situație. Este evident că Ucraina nu poate contracara Rusia singură. Chiar și ținând cont de marea mișcare de voluntari, sunt necesare tehnologii și arme moderne. În afară de NATO, Ucraina nu are alți aliați care să poată ajuta în acest sens.

Aici ne putem aminti povestea Kurdistanului sirian. Localnicii au fost forțați să coopereze cu NATO împotriva ISIS – singurele alternative erau să fugă sau să fie uciși. Știm bine că sprijinul din partea NATO poate dispărea foarte repede dacă Occidentul își dezvoltă noi interese sau reușește să negocieze niște compromisuri cu Putin. Chiar și acum, auto-guvernarea kurdă este nevoită să coopereze cu regimul Assad, înțelegând că nu prea are altă alternativă.

O posibilă invazie rusă obligă poporul ucrainean să caute aliați în lupta împotriva Moscovei. Nu pe rețelele sociale, ci în lumea reală. Anarhiștii nu au resurse suficiente în Ucraina sau în altă parte pentru a răspunde eficient la invazia regimului lui Putin. Prin urmare, trebuie să ne gândim la acceptarea sprijinului din partea NATO.

Celălalt punct de vedere, la care subscriu alte persoane din acest grup, este că atât NATO, cât și UE, prin consolidarea influenței lor în Ucraina, vor întări sistemul actual de „capitalism sălbatic” din țară și vor face potențialul unei revoluții sociale și mai puțin fezabil. În sistemul capitalismului global, a cărui navă amiral este SUA ca lider al NATO, Ucrainei i se atribuie locul unei frontiere umile: un furnizor de forță de muncă și resurse ieftine. Prin urmare, este important ca societatea ucraineană să realizeze nevoia de independență față de toți imperialiștii. În contextul capacității de apărare a țării, accentul nu ar trebui să fie pus pe importanța tehnologiei NATO și a sprijinului pentru armata de stat, ci pe potențialul societății pentru rezistența gherilă de bază.

Considerăm că acest război e în primul rând împotriva lui Putin și a regimurilor aflate sub controlul său. Pe lângă motivația legitimă de a nu trăi sub o dictatură, vedem potențial în societatea ucraineană, care este una dintre cele mai active, independente și rebele din regiune. Istoria lungă de rezistență a poporului din ultimii treizeci de ani este o dovadă solidă în acest sens. Acest lucru ne dă speranța că conceptele de democrație directă au aici un teren fertil.

Situația actuală a anarhiștilor în Ucraina și noi provocări

Poziția de „outsideri” din timpul Maidanului și războiul au avut un efect demoralizator asupra mișcării. Extinderea a fost îngreunată, deoarece propaganda rusă a monopolizat cuvântul „antifascism”. Datorită prezenței simbolurilor URSS în rândul militanților pro-ruși, atitudinea față de cuvântul „comunism” a fost extrem de negativă, astfel încât chiar și combinația „anarho-comunism” a fost percepută negativ. Declarațiile împotriva extremei drepte pro-ucrainene aruncă o umbră de îndoială asupra anarhiștilor în ochii oamenilor de rând. A existat o înțelegere tacită că extrema dreaptă nu-i va ataca pe anarhiști și antifasciști dacă aceștia nu-și vor afișa simbolurile la mitinguri și altele asemenea. Dreapta avea o mulțime de arme în mână. Această situație a creat un sentiment de frustrare; poliția nu funcționa bine, iar oricine putea fi ucis cu ușurință și fără consecințe. De exemplu, în 2015, activistul pro-rus Oles Buzina a fost ucis.

Toate acestea i-au încurajat pe anarhiști să abordeze problema mai serios.

Un underground radical a început să se dezvolte începând cu 2016; au început să apară știri despre acțiuni radicale. Au apărut resurse anarhiste radicale care explicau cum se cumpără arme și cum se fac ascunzători pentru muniții, spre deosebire de cele vechi, care se limitau doar la cocktail-uri Molotov.

În mediul anarhist, a devenit acceptabil să existe arme legale. **Videoclipuri din taberele de antrenament anarhiste**²⁵ unde se foloseau arme de foc au început să iasă la suprafață. Ecourile acestor schimbări au ajuns în Rusia și Belarus. În Rusia, FSB **a lichidat o rețea de grupuri anarhiste**²⁶ care avea arme legale și practica airsoft. Cei arestați au fost torturați cu curent electric pentru a fi obligați să mărturisească acte de terorism și condamnați la pedepse de la 6 la 18 ani. În Belarus, în timpul protestelor din 2020, un grup rebel de anarhiști sub numele „**Black Flag**”²⁷ a fost reținut în timp ce încerca să treacă granița dintre Belarus și Ucraina. Avea cu ei o armă de foc și o grenadă; conform mărturiei lui Igor Olinevici, el cumpăraseră arma în Kiev.

S-a schimbat și abordarea economică învechită a anarhiștilor: dacă înainte majoritatea lucra la locuri de muncă prost plătite „mai aproape de cei oprimați”, acum mulți încearcă să-și găsească un loc de muncă cu un salariu bun, cel mai adesea în sectorul IT.

Grupările antifasciste de stradă și-au reluat activitățile, angajându-se în acțiuni de represalii în cazurile atacurilor naziste. Printre altele, au organizat turneul „No Surrender” pentru luptătorii antifa și au lansat un documentar intitulat „**Hoods**”²⁸, care povestește despre nașterea grupului antifa de la Kiev. (Sunt disponibile subtitrări în engleză).

Antifascismul din Ucraina este un front important, deoarece, pe lângă un număr mare de activiști locali de extremă dreaptă, aici **s-au mutat și mulți**

25. <https://www.popularfront.co/underground>

26. [https://en.wikipedia.org/wiki/Network_\(Russia\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Network_(Russia))

27. <https://abc-belarus.org/?p=14555&lang=en>

28. <https://vimeo.com/564977331>

alți naziști²⁹ notorii din Rusia (inclusiv Serghei Korotkih și Alexei Levkin), din Europa (cum ar fi Denis „White Rex” Kapustin), și chiar din SUA (Robert Rando). Anarhiștii au documentat activitățile extremei drepte.

Există grupuri de activiști de diferite tipuri (anarhiști clasici, anarhiști queer, anarho-feministe, Food Not Bombs, inițiative ecologice și altele asemenea), precum și mici platforme de informare. Recent, grupul de telegram @uantifa a devenit o resursă antifascistă cu încărcătură politică și care-și transpune textele și în limba engleză.

Astăzi, tensiunile dintre grupuri se atenuază treptat, deoarece au avut loc multe acțiuni și participări comune la conflictele sociale. Printre cele mai importante se numără campania împotriva deportării anarhistului bielorus Aleksei Bolenkov (care a reușit să câștige un proces împotriva serviciilor speciale ucrainene și să rămână în Ucraina) și apărarea unui **raion din Kiev (Podil)**³⁰ de raiduri ale poliției și de atacurile extremei drepte.

Avem în continuare foarte puțină influență asupra societății în general. Acest lucru se datorează în mare măsură faptului că însăși ideea nevoii de organizare și de crearea unor structuri anarhiste a fost ignorată sau respinsă pentru o lungă perioadă de timp. (În memoriile sale, Nestor Mahno s-a plâns de asemenea de acest neajuns după înfrângerea anarhiștilor). Grupurile anarhiste au fost foarte repede destructurate de SBU [Serviciul de Securitate al Ucrainei] sau de extrema dreaptă.

Acum am ieșit din stagnare și ne dezvoltăm și, prin urmare, anticipăm noi represii și noi încercări ale SBU de a prelua controlul mișcării.

În această etapă, putem să spunem că rolul nostru este de a ilustra cele mai radicale abordări și puncte de vedere din tabăra democratică. Dacă liberalii preferă să se plângă poliției în cazul unui atac al poliției sau al extremei drepte, anarhiștii se oferă să coopereze cu alte grupuri care se confruntă cu o problemă similară și vin în apărarea instituțiilor sau a evenimentelor dacă există posibilitatea unui atac.

29. <https://www.bellingcat.com/news/uk-and-europe/2019/09/04/the-hardcore-russian-neo-nazi-group-that-calls-ukraine-home/>

30. <https://medium.com/@uantifa/podil-nazis-and-police-vs-techno-5d4ba4bb3438>

Anarhiștii încearcă acum să creeze legături orizontale în societate, bazate pe interese comune, astfel încât comunitățile să își poată răspunde propriilor nevoi, inclusiv autoapărarea. Acest lucru diferă semnificativ de practica politică ucraineană obișnuită, în care se propune adesea unirea în jurul organizațiilor, reprezentanților sau poliției. Organizațiile și reprezentanții sunt adesea mituite, iar oamenii care s-au adunat în jurul lor rămân înșelați. Poliția poate, de exemplu, să apere evenimentele LGBT, dar să se enerveze dacă acești activiști se alătură unei revolte împotriva brutalității poliției. De fapt, acesta este motivul pentru care vedem potențial în ideile noastre, dar dacă izbucnește un război, principalul obiectiv va fi din nou capacitatea de a participa la conflictul armat.

O perspectivă din Kiev¹

Ucraina se află în război cu Rusia și cu interpușii săi de opt ani. Bilanțul victimelor a depășit deja 14.000 de morți. Cu toate acestea, în timp ce trupele rusești se adună de-a lungul granițelor noastre de nord și de est, este pentru prima dată în istoria acestui război - sau chiar în întreaga istorie a Ucrainei, din câte îmi amintesc eu - când primesc în mod regulat mesaje de la prietenii și prietenele/mele din străinătate, de la care nu mai primisem vești de ani de zile, dorind să afle dacă sunt în siguranță și dacă amenințarea este atât de semnificativă pe cât li s-a spus. Opiniile lor politice, vârstele, ocupațiile, experiențele de viață și trecutul lor variază. Singurul lucru pe care îl au în comun este faptul că sunt din Statele Unite.

Restul tovarășilor din întreaga lume par să aibă mai puțină anxietate în această privință. Săptămâna trecută, am găzduit o persoană din Grecia și una din Germania, ambele părând surprinse să afle că au aterizat într-o țară care se presupune că va deveni epicentrul celui de-al treilea război mondial în orice moment (probabil de aceea biletele lor de avion au costat doar opt euro). Și eu aș fi fost surprins, dacă nu m-aș fi uitat și eu la televiziunile americane. În ultimele

1. Fragment din articolul „Ucraina Între două focuri. Anarhiștii din regiune despre amenințarea iminentă a războiului” (Ukraine: Between Two Fires. Anarchists in the Region on the Looming Threat of War) publicat pe <https://crimethinc.com/2022/02/03/ukraine-between-two-fires-anarchists-in-the-region-on-the-looming-threat-of-war> pe 3 Februarie 2022, înainte de începerea războiului.

Traducere de Vlad Teodor

săptămâni, am observat o creștere a numărului de referiri la situația Ucrainei în tot felul de talk-show-uri pe care le văd online. Aproape că am impresia că acum se vorbește mai mult despre Ucraina în Statele Unite decât în timpul scandalului de corupție care-l privea pe fiul lui Joe Biden.

Pentru persoanele din Ucraina, reacția la această creștere bruscă a interesului față de lupta noastră nesfârșită împotriva vecinului nostru imperialist abuziv depinde de poziția politică. Când am convenit să renunțăm la armele nucleare în 1994, alăturându-ne memorandumului de la Budapesta², Rusia, Regatul Unit și SUA au promis să respecte și să protejeze independența, suveranitatea și frontierele existente ale Ucrainei și să se abțină de la orice amenințare sau utilizare a forței împotriva integrității teritoriale sau independenței politice a Ucrainei. Când toate aceste promisiuni s-au dovedit a fi complet lipsite de valoare, doar douăzeci de ani mai târziu, multă lume de aici nu a putut să nu se simtă trădată. Mulți dintre acești oameni simt acum că a sosit momentul ca SUA să pună osul la treabă și să își onoreze promisiunile. În lipsa acestui context, ar fi greu de înțeles de ce unele persoane din Ucraina ar aplauda atunci când un imperiu de peste ocean care se referă la Ucraina ca fiind „curtea din spate a Rusiei” zboară avioane de război pline de soldați deasupra acestei țări suverane.

Cu toate acestea, mai sunt și alți în Ucraina care, la fel ca mine, nu își limitează neîncrederea la imperiul cu care avem ghinionul să împărțim o graniță, ci extind această neîncredere legitimă și la restul. Chiar și pentru aceia care cred cu adevărat că dușmanul dușmanului lor este prietenul lor, merită să întrebăm câți astfel de prieteni pe care SUA și i-a făcut în întreaga lume - vietnamezi, afgani, kurzi și nu numai - nu au regretat că au dobândit un astfel de aliat.

Acest nivel destul de scăzut al gândirii critice nu este, din păcate, nici pe departe la fel de comun în Ucraina precum patriotismul obtuz, naționalismul și militarismul, toate acestea luând amploare aici pe măsură ce isteria războiului crește. În Ucraina, nu se discută prea mult despre motivul pentru

2. <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2019/12/05/why-care-about-ukraine-and-the-budapest-memorandum/>

care suntem în sfârșit luați în seamă de SUA și Marea Britanie acum, după opt ani dureroși de pierderi de vieți și teritorii - inclusiv orașul meu natal Lugansk. Și această absență a curiozității cu privire la motivele imperiilor funcționează în ambele sensuri: așa cum pe majoritatea dintre noi nu ne interesează ce are de câștigat administrația lui Biden din acest joc de putere, înțelegerea noastră despre motivul pentru care Putin ar încerca să-și extindă acum invazia se limitează la „acest maniac însetat de sânge este pur și simplu nebun”. Aproape nimeni nu se gândește la posibilitatea că este vorba de mai mult decât atât³.

Chiar și mai rar se pune la îndoială afirmația că Rusia și-ar fi sporit cu adevărat prezența la granița ucraineană într-un mod care face ca situația noastră actuală să fie mai amenințătoare decât era în urmă cu un an⁴.

Nu spun că amenințarea de invazie a trupelor rusești foarte reale care se adună la granițele noastre este ne semnificativă. Dar mă întreb dacă implicarea SUA are cu adevărat ca scop detensionarea acestui conflict în beneficiul popoului ucrainean.

Din nefericire, faptul că sunt aici, pe teren, nu îmi oferă cu adevărat o expertiză specială pe care să mă bazez. La începutul anului 2014, văzând tot ceea ce se întâmpla în jurul țării, am refuzat să cred că Ucraina era pe cale să intre în război până în momentul în care chiar s-a întâmplat. Retrospectiv, se pare că a fost inevitabil. Acum, niciunx dintre noi nu știe cu adevărat dacă războiul va avea loc și, dacă va avea loc, când va escalada.

Unele persoane au fugit deja din țară. Majoritatea oamenilor nu își pot permite nici măcar o scurtă călătorie pe distanțe scurte în străinătate, așa că sunt obligați să își păstreze calmul și să meargă mai departe. Dincolo de corupție și de război, motivul pentru care populația din Ucraina este atât de disperat de săracă poate sau nu să aibă de-a face cu faptul că Ucraina a scos comunismul în afara

3. <https://www.aljazeera.com/opinions/2021/12/21/russia-us-escalation-how-did-we-get-here>

4. <https://intellinews.com/ragozin-zelenskiy-swimming-in-the-shark-infested-waters-of-friends-and-foes-233028>

legii⁵ în 2015 și este în prezent singura țară din Europa în care parlamentul este format în întregime din diferite nuanțe de partide de (extremă) dreapta.

Când asemenea evenimente se întâmplă la mai mult de 9000 de km de tine, îți e firesc, din postură anti-autoritară de peste ocean, să vrei să te asiguri că nu sprijini pe cine nu trebuie. Nu toată rezistența e zapatistă, kurdă sau catalană. Un spectru larg de grupuri diferite din întreaga lume se opune agresiunii imperiale. În acest spectru, multe din cele care afirmă că apără Ucraina se încadrează mult mai aproape de grupuri precum Hezbollah sau Hamas. Sunt multe dintre ele xenofobe, conservatoare, sexiste, homofobe, antisemite, rasiste, pro-capitaliste sau chiar fasciste pe față? Da. Dar duc ele o luptă inegală împotriva unui stat extrem de puternic și violent, în care ele par a fi singura speranță pentru o rezistență cât de cât semnificativă? De asemenea, da.

Iar astea nu sunt cele mai dificile întrebări.

Dacă un imperiu autocratic încearcă să distrugă un alt stat care este apărat, în parte, de fasciști, ar trebui să stăm deoparte și să ne bucurăm că vor fi mai puțini fasciști în lume? Dar dacă numărul de morți va include mii de nevinovați care încearcă să se apere sau pur și simplu sunt acolo la locul și momentul nepotrivit? Ar trebui să intervenim, înțelegând că aceste diviziuni între oameni servesc doar celor care au deja putere, niciodată celor divizați?

Acest lucru ridică o altă întrebare: ce înseamnă să „intervenim”? Există o cale de a „intervenii” aici care să fie atât substanțială, cât și fără consecințe negative? Niciuna din cele două strategii abordate de SUA nu a avut mult succes. Antagonizarea Rusiei nu face decât să fie mai rău pentru toată lumea, în timp ce multe persoane de aici cred că alternativa - exprimarea de „îngrijorări profunde” fără a se opune lui Putin - e ce a dus din start la război în 2014. Din acest motiv mă îndoiesc că orice soluție la problema apetitului imperial care nu implică abolirea simultană a ambelor imperii ar putea fi ceva mai mult decât un plastru pe o plagă penetrantă pentru o problemă de asemenea amploare. Adevărul este că Ucraina nu este prima victimă a foamei de putere, și nu va fi nici ultima. Atâta

5. <https://www.theguardian.com/world/2015/may/21/ukraine-bans-soviet-symbols-criminalises-sympathy-for-communism>

timp cât ținem acești monștri în viață nu mai contează că ei sunt prieteni sau dușmani, dresați sau turbați, legați sau liberi. Lor le va fi mereu foame.

Eu sper totuși că sunt încă multe lucruri pe care le-ar putea face oamenii din SUA și restul lumii. Eu sper că ne putem cu toții organiza și crea comunități care transcend diviziunile superficiale impuse asupra noastră de ideologiile nocive ale capitalismului, conservatorismului și individualismului, străduindu-ne să ne amintim că doar în separare, segregare, nepăsare față de soarta celuilalt, sau când sărim la gâtul altora, suntem cu adevărat slabi și neajutorați. Prin educație și solidaritate, putem încerca să creăm o lume în care un conflict lipsit de sens să aibă și mai puțin sens. Până atunci, putem face tot ce ține de noi să asigurăm sprijin celor din întreaga lume care cad victime acestor războaie nemiloase.

Ce înseamnă asta concret, acum, aici, în Ucraina? Și între timp, oare faptul că o mare parte din cei care luptă pentru Ucraina sunt într-adevăr fasciști înseamnă că toți oamenii care stau în spatele lor - inclusiv eu - sunt, de asemenea, răspunzători pentru politica lor? Abia aici ajungem la întrebările mai dificile.

Dar nimeni nu abordează aceste întrebări aici. Toată lumea e ocupată să urmeze cursuri de prim ajutor și de tragere cu arma - sau să învețe unde sunt adăposturile din oraș - sau, în mare parte, să se chinuie să se descurce. Nu e panică generală aici, ci doar o uzură surdă. Amenințarea marelui război rămâne foarte reală; dacă se va întâmpla, este greu de crezut că va duce la altceva decât o Ucraină și mai slabă, și mai mică, într-o condiție și mai rea decât cea pe care o avem deja. Iar eu chiar nu pot să recomand nici măcar versiunea actuală.

Acestea fiind spuse, merită să recunosc că eu nu îmi voi risca viața luptând pentru această țară împotriva armatei ruse. Probabil că o să fac tot posibilul să mă evacuez dacă Kiev devine și mai de netrăit decât este acum. Asta este, ce-i drept, intenția unei persoane cu ceva privilegii. Majoritatea de aici nu are nicăieri să se ducă.

Deja apărute:

BROȘURI

I. În română

1. *A. Răvășel* – Mircea Rosetti
2. *Adina Marincea* – Asta (nu) e o poveste de dragoste! LoveKills, punk și primii 20 de ani de anarha-feminism în România
3. *Adrian Tătăran* – Panait Mușoiu
4. Anarhie relațională, nu libertarianism! Mic ghid de re-imaginat relațiile noastre de zi cu zi
5. Anarhismul și vechea mișcare socialistă
6. *Andie Nordgren* – Anarhia relațională (introducere de *hopancarusel*)
7. Anuarul Anarhivei 2020
8. Anuarul Anarhivei 2021
9. *André Gorz* – Ideologia socială a automobilului
10. *bell books* – Să înțelegem patriarhatul
11. *C. Ganait* – Nestor Mahno în România (1921-22)
12. *CCRI / EZLN* – O declarație pentru viață și alte texte (2020-2021)
13. *Chiara Bottici* – Anarhafeminism: către o antologie a transindividualului
14. *Colin Ward* – Anarhismul ca teorie a organizării
15. *CrimethInc* – Vot vs. Acțiune Directă
16. *Cristian-Dan Grecu* – Cșipike – pitaluc comunist
17. Cum să organizezi un grup de Cruce Neagră Anarhistă. Un ghid practic
18. *David Graeber* – Ești un anarhist? Răspunsul te-ar putea surprinde!
19. *David Graeber* – Noii anarhiști
20. *David Graeber* – Speranța în comun
21. *Dennis Fox* – Anarhism și psihologie
22. *Necunoscut* – Slogane din mai 68
23. *Emma Goldman* – Căsătorie și iubire
24. *Emma Goldman* – Gelozia: cauze și posibile remedii
25. *Emma Goldman* – Nu există Comunism în URSS
26. *Errico Malatesta* – Anarhia
27. *Giorgio Agamben* – De la un stat al controlului către un praxis al puterii destituite
28. *Institutul pentru Studii Anarhiste* – Genul
29. *Ionuț-Valentin Cucu* – Kurzii, între naționalism identitar și federalism libertar
30. *Lucy Parsons* – Principiile anarhiei
31. *Martin Veith* – Neobosit! Iuliu Neagu-Negulescu
32. *Martin Veith* – Război războiului
33. *Mary Nardini Gang* – Către cea mai queer dintre insurecții
34. *Mechel Stanger* – Amintirile unui anarhist din România
35. *M.E.K.A.N.* – Demoni Dansatori: cugetări provizorii asupra mișcării free party siciliene
36. *Mihail Bakunin* – Catehism revoluționar
37. *Murray Bookchin* – Municipalismul libertar
38. *Murray Bookchin* – Revolta marinarilor din Kronstadt
39. *Philip Ricblin* – 10 reguli pentru o societate non-violentă
40. *Piotr Kropotkin* – Ordinea
41. *Robert Graham* – Ideea generală a Revoluției la Proudhon
42. Sub același acoperiș: Antologia revendicărilor și analizelor pentru dreptate locativă — o perspectivă intersecțională în contextul pandemiei COVID-19
43. Suprerealism și anarhism
44. *Veda Popovici* – Poliția Ucide! Practici și principii pentru o solidaritate feminină anti-represiune
45. *Vlad Brătuleanu* – Anarhismul în România

II. În maghiară

46. A Combahee River Collective Nyilatkozata
47. *Adina Marincea* – Ez (nem) egy szerelmi történet! LoveKills, punk és az anarhafeminizmus első húsz éve Romániában
48. *Angela Davis* – Reformáljuk meg vagy számoljuk fel a börtönöket?
49. *Andre Lorde* – A düh használatáról: a rasszizmusra válaszó nő
50. *Andre Lorde* – Életkor, rassz, osztály és nem: Nők újradefiniálják a különbséget
51. *bell books* – Feminista politika

Deja apărute:

52. *bell books* – Megérteni a patriarchátust
53. *Carmen Gheorghe* – Fejünkbe húzzuk a szoknyáinkat a roma feminizmusért
54. *Carolina Vozian* – Könyv, kégli, kéreg, kuckó, kvártély
55. *CrtimethInc.* – Az én mint Másik. Reflexiók az öngondoskodásról
56. *David Graeber* – Közös remény
57. *David Graeber* – Te anarchista vagy? A válasz meglephet!
58. *Georgiana Aldessa Lincan* – A fehér privilégium felhasználása a társadalmi igazságosságért folytatott harcban
59. *Giorgio Agamben* – Az ellenőrző államtól a destituáló hatalom praxisáig
60. Határokon átvélő feminista manifesztum
61. *Két Dűsznómia* – A személyes egyben politikai – javaslatok baloldali aktivista körökben alkalmazható jó gyakorlatokra
62. *Kimberlé Crenshaw* – Az interszekcionalitás sürgőssége
63. *Vincze Enikő* – Küzdelmek a társadalmi reprodukció terén világhírű idején: Lakhatási igazságosság Romániában
64. *Murray Bookchin* – Libertárius municipalizmus
65. *Oana Dorobanțiu* – Szövevényesség és performativitás: mit jelent szövetségesnek lenni?
66. *The Ongoing Collective* – Anarchafeminista Manifesztum 1.0

III. În engleză

67. *Adina Marincea* – This is NOT a love story! LoveKills, punk and the first 20 years of anarcho-feminism in Romania
68. *Cosmin Koszor-Codrea* – Science popularization and Romanian anarchism in the nineteenth century
69. *Cristian-Dan Grecu* – Csipike – the Communist Pipsqueak
70. *M.E.K.A.N.* – Ecstasy in the time of cholera
71. *Vlad Brătuleanu* – A Brief History of Anarchism in Romania
72. Essential Strike Manifesto for the 8th of March / A

nélkülözhetetlen sztrájk március 8-i manifesztuma /
Manifesztal grevei esențiale de 8 martie

IV. Alte limbi

73. *M.E.K.A.N.* – Ekstase in Zeiten der Cholera
74. *Veda Popovici* – La Police assassine ! Pratiques et principes pour une solidarité féministe contre la répression.

CĂRȚI:

I. În română

1. Nicolas Trifon: un parcours libertar internaționalist – interviuri
2. *Iuliu Neagu-Negulescu* – Arimania
3. *Mihail Bakunin* – Dumnezeu și Statul
4. *Precum furtunile* – colecție de poezii queer
5. *Henry David Thoreau* – Walden sau viața-n pădure (o ediție ilustrată)

